

Džiljen Samers
Na festivalu Vajldvud

BIBLIOTEKA:
Čarolija

DŽILIJEN SAMERS

Na festivalu Vajldvud

TRILOGIJA RENESANSNI FESTIVALI

Leo commerce, 2009

Naziv originala:
Into the Wildewood - Gillian Summers

Naziv knjige:
NA FESTIVALU VAJLDVUD
DŽILIJEN SAMERS

Copyright © 2008 by Berta Platas and Michelle Roper
Copyright © 2009 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Ivana Danilović

Lektura i korektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Mihajla Bandura 36
011/375-2625
011/375-2626
011/375-2627
063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:
Tercija - Bor

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-082-3

Svima onima koji održavaju naše zelene površine u životu, borcima za zaštitu prirode i šumarima, naročito Šumskoj službi i Službi za zaštitu nacionalnih parkova. Razvijte što više godova.

Tolkinu, najtvrdoglavijem sibirskom haskiju na planeti. Nedostajete mi i ti i tvoj lavež.

Zahvalnica

Velika je pomoć neophodna da bi knjiga prešla put od ideje do police u knjižari, a ja ne bih mogla da napišem ovu da nije bilo veštog oka mojih izdavača Endrua Kara i Sendi Salivan iz izdavačke kuće *Levelin*, ohrabrenja i podrške sposobnog agenta Ričarda Kertisa i ljubavi mog najvećeg obožavaoca, mojeg divnog supruga. Pomogli su mi i moji dugogodišnji kritičari, Morin, Nensi i Karla, koje su iščitavale verziju za verzijom ove knjige, ali se nikada nisu žalile zbog toga.

Zahvaljujem takođe i svim zaposlenima na renesansnom festivalu, koji posetiocima svakoga dana predočavaju neki drugi period – doba pirata ili viteških borbi (obožavam gusare i viteška nadmetanja!), procvata pivnica i putujućih pevača, kraljeva, kraljica, dvorana i prodavaca koji su uz zvuke doboša oglašavali svoju robu, seoskih devojaka, bezobraznih šaljivdžija i nitkova u odelima od meke gume, koje nose i po najtoplijem letnjem danu. Sve vas volim.

jedan

KANUGA SPRINGS, NJUJORK
KAMP RENESANSNOG FESTIVALA VAJLDVUD

Ni posle pet dana provedenih u putu s tatom, Kili Hartvud još nije probušila pupak. Njen nazovidečko Šon nije je pozvao ni jednom, a sad je zaglavila na još jednom renesansnom festivalu. Što je još gore, njena najbolja prijateljica iz Kalifornije uskoro će doći da je poseti u svoj toj bedi.

Padala je kiša i spolja se začuo zvuk roga praćen bučnim smehom koji je dolazio iz susednog prenatrpanog šatora Vesele družine. Dopisala je u dnevnik rečenicu o tome kako joj nije dozvoljeno da ide na zabavu sa ostalim učesnicima festivala i kako je zatvorena u kamp-prikolici.

Život je baš bezveze, napisala je Kili. Zatvorila je svesku u kojoj je vodila evidenciju o svom nesrećnom bivstvovanju, zatim se zavalila u svoj uzani krevet i upiljila u prazno. Taj pogled nije dosezao daleko jer je bio ograničen udobnom kamp-prikolicom veličine 2,4 metara s 1,8 metara. Trudila se iz petnih žila da je opiše kao „udobnu“, a ne „klaustrofobičnu“. To nije fer. Ona mora da kampuje, a čula je da su drugi vilenjaci, uključujući i zlobnu vilenjakinju Ilaju, odseli u nekom luksuznom smeštaju u gradu, nešto dalje od mesta održavanja festivala. Oni imaju poslugu. Ona jedva da ima sobu.

Kili je trebalo da sačeka da tata obavi nešto. Prolazili su sati. Vreme je provodila slušajući glasno čavrljanje koje je dopiralo iz šatora Renesansnog festivala Vajldvud.

Kad bi njena drugarica Rejven bila tu, mogle bi tamo da odu zajedno. Ali, Rejven je otišla na Menhetn nakon poslednjeg renesansnog festivala, da stažira u čuvenoj muzičkoj izdavačkoj kući *Dum kiti*, za koju snimaju gotik bendovi. I to je bolje nego da traga za travkama sa svojom mamom, tatinom starom prijateljicom, travarkom Dženis, koja će im se ubrzo pridružiti. Ali, Kili je istinski nedostajala Rejven. Ona je lepa i samouverena i tretira Kili kao sebi ravnu, a ne kao tamo nekog petnaestogodišnjeg krpelja.

Tema Vajldvuda bili su Robin i njegova Vesela družina, a Robinovi saučesnici u kriminalu pevali su (to su bar oni optimistično smatrali pevanjem) veselu pesmu o udatim ženama i pivu. Svaki refren završavao se uzvikom „hej, luckasto momče!“ . Držali su se te pesme protekla dva sata, iz minuta u minut pevajući sve glasnije i sa manje sluha.

Kili je osetila da se drveće koje je okružuje uskomešalo, jer verovatno ni njih ovaj koncert nije činio srećnim. Celog života bila je u stanju da ih oseti, ali je drveće počelo da priča

sa njom i pokazuje svoja duhovna lica tek otkako je počela da živi sa tatom. Stari hrastovi, veći nego drveće u Koloradu, obavili su je svojom energijom, tražeći od nje da izađe napolje i otvori im se.

Bilo je tu breza koje šapuću i tihih brestova, ali i malih trešnji i žalosnih vrba koje su volele da im korenje uvek bude vlažno pa su se nastanile kraj reke, koja je, duboka i tiha, proticala pored vašarskog kama. Časovi magije Zemlje koje joj je ser Dejvi držao pomogli su joj da iz svog uma isključi drveće da ne bi poludela, međutim, večeras je bila umorna, usamljena i bilo joj je dosadno, tako da nije mogla da se koncentriše na jednostavne reči kojima ju je očevo dobar prijatelj naučio. Ostalo joj je da pređe još tri lekcije iz sveske koju joj je ostavio, ali nije mogla da se usredsredi na njih.

Kili se pridigla i počela da opipava drvenu policu ugrađenu u krevet (od kedrovine poreklom iz severnih šuma). Prsti su joj se sklopili oko glatkih strana roze kvarca koji je impulsivno kupila na Renesansnom vašaru Visoke planine. Držala ga je pred sobom, zatvorila oči i pokušala da se usredsredi. Udahnula je i izdahnula, a zatim zamislila da joj stopala, poput drveta, traže mesto gde bi se ukorenila. Osetila je blago peckanje u rukama i začula tiho odzvanjanje zvončića u ušima, što je razbilo veći deo zelenog štita energije kojim ju je drveće okružilo. Vežba je mogla da bude u potpunosti efektivna, ali su je uzvici „haza“ koji su dopirali iz šatora pored prekidali nekoliko puta.

„Haza“ je očigledno bio srednjovekovni naziv za „a sad ti“, a Vesela družina ga je koristila do iznemoglosti. Kili je otvorila oči. Soba je bila ispunjena rozikastim sjajem.

To! Uspela je. Nedeljama je sa ser Dejvijem radila na tome da prizove zaštitu kristala. Jedva je čekala da mu pokaže

koliko je uznapredovala. Naslonila se potom na zid i uzdahnula. Kada bi mogla uz pomoć kamena da se prebaci na plažu, ili, kad malo bolje razmisli, da dovede tatu i odvoji ga od obaveza.

Smešna mala, sklepana kamp-prikolica njenog tate dobra je da se u njoj prenoći, recimo, dok su putovali sa festivala u Koloradu ovamo, na Renesansni festival Vajldvud u državi Njujork. Ovaj festival je poslednja stanica sa tatinog godišnjeg spiska letnjeg proputovanja po renesansnim festivalima. On bi posetio tri festivala godišnje, gde bi prodavao divan unikatni drveni nameštaj koji bi napravio tokom zime. Kada završe ovde, otići će njegovoj kući u Oregonu, gde provodi zimu.

Već je prevazišla osećaj sramote koji se javljao kada bi je ljudi videli da izlazi iz detaljno uređene prikolice iz bajke zaključene za stari pikap. Ali, prikolica je veličine kućice za lutke – isuviše je mala da u njoj provede tri dana dok tata uredi radnju. Nedostajao joj je prostrani stan sa Renesansnog vašara Visoke planine. Željno se prisetila kade u obliku šape i tapeta koji su prikazivali jednoroge i cveće.

Napolju je kiša dobovala o metalni krov i drvene zidove prikolice, kao i o malene prozore. Čak su i mala vrata za mačku, koja nisu bila zaključena da bi Ne mogao da ulazi i izlazi, pomalo škripala. Kapi kiše su toliko dobovale po njima da se činilo kao da su kapljice vode poput malih vojnika pokušavale da osvoje prikolicu.

Kili je zadrhtala setivši se vodenog vilenjaka kojeg je spasla u Koloradu. *To* ju je podsetilo na Crvenu kapu, destruktivnog zlog vilenjaka kojeg je porazila. To i nije tako loše za devojkicu koja do pre dva meseca nije ni znala da ima magijske sposobnosti.

Pogledala je na sat, predmet koji je prema pravilima festivala bio krijumčarena roba. Sve što posetioci vide mora biti u

skladu sa temom: „...predmete koji nisu u vezi s datim dobom zaposleni moraju ostaviti kod kuće, da ne bi remetili dalj perioda koji predstavljaju...“, kaže Uputstvo za izvođače.

Kakva glupost. Da je to tačno, svi stariji od petnaest godina mogli bi da zaborave na svoje zube. Išla je ona na časove istorije, zna ona kako je bilo tada. Ono što renesansni vašar predstavlja je lažna slika. On je samo zabava koju ne treba shvatiti ozbiljno, tako da je shvatila da je neka pravila bolje ignorisati.

Njena spravica za merenje vremena koja je bila zabranjena pokazivala je da ponoć tek što je prošla. Zek, njen tata, otišao je u deset da se vidi sa ser Dejvijem i pokaže mu put do nove lokacije za prodavnicu običnog i dragog kamenja. Ser Dejvi je upravo bio stigao u svom ogromnom vinebagu¹ i parkirao se u delu kampa za motorna vozila predviđenom za stanovanje. Bilo bi divno kada bi mogli da odsednu u njegovim kamp-kolima. Tada bi, naravno, morala da spava na fotelji na razvlačenje, ali je čula da Dejvijeva prikolica ima pravo kupatilo. Tuširanje toplom vodom zvuči fantastično, a da ne spominje da ne bi morala da prelazi čitav kamp da bi došla do kupatila. Možda bi mirnije spavala ako bi odsela u ser Dejvijevoj „pećini na točkovima“ – možda ne bi osećala drveće i magične trnce kako joj prolaze kroz telo.

Tata joj je obećao da će imati svoju sobu u njihovom navodno lepom šatoru. Još uvek ga nije videla, jer je bilo isuviše mokro da bi se šator podigao. Stajao je u njegovoj radnji, zajedno sa nameštajem koji je doneo za prodaju.

Kasnio je. Da se nije možda zaradio i zaboravio na nju, ili mu je možda neko drvo skrenulo pažnju. Ili još gore, neka že-

1 *Winebago* – popularna marka kamp-prikolica (prim. prev.)